

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 Rs 379633 25 Rev
Banjaluka: 18.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednica vijeća, Senad Tica i Davorka Delić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.P., Ulica [...], T., kog zastupa advokat Sanjin Kosić, Ulica Srpska 12, Banjaluka, protiv tužene Republike Srpske, Trg Republike Srpske 1, Banjaluka, koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, Ulica vladike Platona bb, Banjaluka, radi diskriminacije i isplate, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 379633 25 Rsž od 17.6.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj 18.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 379633 22 Rs od 17.3.2025. godine:

odbijen je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je tužena povrijedila pravo tužitelja kao nositelja tužiteljske funkcije u Okružnom javnom tužilaštvu T. na jednako postupanje zbog neobračunavanja i neplaćanja naknada za troškove toplog obroka, kao što se to čini drugim nositeljima sudske i tužiteljske funkcije u Bosni i Hercegovini,

odbijen je zahtjev za isplatu naknade toplog obroka za period od decembra 2021. godine do maja 2022. godine, od avgusta 2022. godine do februara 2023. godine i od marta 2024. godine do 31.5.2024. godine, sa pripadajućom kamatom,

odbačena je kao neblagovremena tužba tužitelja u dijelu kojim traži isplatu naknade za topli obrok, za period od aprila 2020. godine do novembra 2021. godine, od juna 2022. godine do avgusta 2022. godine i od februara 2023. godine do marta 2024. godine, sa pripadajućom kamatom.

Obvezan je tužitelj da tuženoj na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 600,00 KM, u roku od 15 dana.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 379633 25 Rsž od 17.6.2025. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe u iznosu od 658,12 KM.

Revizijom tužitelj pobija drugostepenu odluku iz razloga propisanih odredbom člana 240. stav 1. tačka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24 - u daljnjem tekstu: ZPP), s prijedlogom da se revizija uvaži i pobijana presuda preinači tako što će se tužbeni zahtjev u cjelosti usvojiti i tužena obavezati na naknadu troškova postupka na ime sastava revizije u iznosu od 658,12 KM.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja o kom je odlučeno nižestepenim presudama.

U postupku pred prvostepenim sudom je utvrđeno: da tužitelj obavlja funkciju tužitelja u Okružnom javnom tužilaštvu u T., da tužitelju nije isplaćivana naknada za topli obrok u utuženom periodu, da je Ustavni sud BiH 24.3.2022. godine donio odluku broj U-18/21 kojom je utvrdio da Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“, broj 66/18 i 119/21 - u daljnjem tekstu: ZPN) nije u skladu sa članom I/2 i II/4 Ustava BiH, članom 14 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: EK), članom 1 Protokola broj 12 uz EK i članom 26 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima.

Tužitelj je na podneskom od 10.10.2024. godine precizirao tužbeni zahtjev tako što traži utvrđenje da je tužena povrijedila pravo tužitelja na jednako postupanje zbog neobračunavanja i neplaćanja naknada za troškove toplog obroka, kao što se to čini drugim nositeljima sudske i tužiteljske funkcije u Bosni i Hercegovini, te slijedom toga da se obaveže tužena da mu na ime naknade neisplaćenog toplog obroka za period od 1.4.2020. godine do 31.5.2024. godine isplati iznos od 7.977,00 KM sa zateznom kamatom od 30.7.2024. godine do isplate, a na ime dospjele zatezne kamate do 30.7.2024. godine iznos od 1.826,55 KM.

Prvostepeni sud zaključuje da je tužba koja je podnesena 3.6.2022. godine blagovremena za period od decembra 2021. godine do maja 2022. godine, od avgusta 2022. godine do februara 2023. godine i od marta 2024. godine do 31.5.2024. godine, dok nije blagovremena za period od aprila 2020. godine do novembra 2021. godine, od juna 2022. godine do avgusta 2022. godine i od februara 2023. godine do marta 2024. godine.

Stav je prvostepenog suda da odlukom Ustavnog suda broj U-18/21 od 24.3.2022. godine (u daljnjem tekstu: Odluka) nije utvrđeno da su sudije i tužitelji diskriminirani, jer da se Odluka odnosi na ocjenu usklađenosti ZPN sa Ustavom BiH, EK i drugim međunarodnim aktima

Sud cijeni da finansijska razlika u tretmanu tužitelja na nivou Bosne i Hercegovine ima legitiman cilj, što isključuje postojanje diskriminacije jer entiteti (RS i FBiH) u svojim budžetskim sredstvima samostalno obezbjeđuju sredstva za plate sudija i tužitelja na nivou entiteta.

Kako tužitelj nije od strane tužene diskriminisan time što mu nije isplaćen topli obrok, odnosno što je naknada za topli obrok obračunata uz platu i ne iskazuje se posebno, zaključuje da tužena nije u obvezi da tužitelju naknadi štetu, pa je primjenom odredbe člana 2. i 3. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16 - u daljnjem tekstu: ZZD), člana 201. stav 4. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 1/16, 66/18, 119/21, 112/23 i 39/24 - u daljnjem tekstu: ZR) i člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima

(„Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 - u daljnjem tekstu: ZOO), odlučio kao u izreci presude.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi člana 386. stav 1. ZPP, a visina istih je utvrđena u skladu sa odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 68/05).

Drugostepeni sud u cijelosti prihvća činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda, iz kog razloga odbija žalbu tužitelja i potvrđuje prvostepenu presudu.

Na konkretan slučaj, po ocjeni suda, pravilno su primijenjene odredbe člana 2. i 3. ZZD jer tužitelj nije učinio vjerovatnim postojanje diskriminacije.

Propuštanje tužene da pravo na naknadu toplog obroka regulira u odnosu na suce i tužitelje ne znači da je tužitelj diskriminiran, jer takav zaključak ne slijedi iz Odluke.

Pravo na isplatu toplog obroka je pravo iz radnog odnosa, pa je prvostepeni sud pravilnom primjenom odredbe člana 201. stav 4. ZR cijenio blagovremenost tužbe prema utuženom periodu.

Kako tužitelj nije diskriminiran to tužena, u smislu odredbe člana 154. stav 1. ZOO, nije odgovorna za štetu zbog diskriminacije, slijedom čega je pravilna odluka prvostepenog suda o odbijanju zahtjeva za utvrđenje postojanja diskriminacije i posljedično tome za isplatu naknade toplog obroka za periode od decembra 2021. godine do maja 2022. godine, od avgusta 2022. godine do februara 2023. godine i od marta 2024. godine do 31.5.2024. godine, sa pripadajućom kamatom.

Pravilna je i odluka u dijelu kojim je odbačena tužba za isplatu naknade za topli obrok za period od aprila 2020. godine do novembra 2021. godine, od juna 2022. godine do avgusta 2022. godine i od februara 2023. godine do marta 2024. godine, sa pripadajućom kamatom, imajući u vidu sadržaj odredbe člana 201. stav 4. ZR i datum podnošenja tužbe (3.6.2022. godine), odnosno uređenja tužbenog zahtjeva (10.3.2023. godine i 18.6.2024. godine).

Drugostepena odluka je pravilna.

U tužbi se tužitelj poziva na Odluku kao osnov diskriminacije.

Prema odredbi člana 12. stav 1. ZZD, lice ili grupa lica koja su izložena bilo kojem obliku diskriminacije ovlašteni su da podnesu tužbu i traže (između ostalog) da se utvrdi da je tuženi povrijedio tužiočevo pravo na jednako postupanje, odnosno da radnja koju je preduzeo ili propustio može neposredno dovesti do povrede prava na jednako postupanje (tačka a)-tužba za utvrđivanje diskriminacije, i da se naknadi materijalna i nematerijalna šteta uzrokovana povredom prava zaštićenih ovim zakonom (tačka c)-tužba za naknadu štete.

U smislu odredbe člana 2. stav 1. ZZD, diskriminacija je različito postupanje, uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu, ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi, na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze sa nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i pola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, polnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu

onemogućiti ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života.

Riječ “diskriminacija” znači “razlikovanje”, a u smislu sadržaja naprijed citirane odredbe ZZD koristi se za označavanje nedozvoljenog razlikovanja ljudi – pojedinaca ili grupa, na osnovu nekog njihovog ličnog svojstva koje predstavlja diskriminacijski osnov.

Odredbom člana 3. ZZD definisana su dva osnovna oblika diskriminacije, neposredna i posredna diskriminacija.

Neposredna diskriminacija postoji ako se lice ili grupa lica, zbog njihovog ličnog svojstva, u istoj ili sličnoj situaciji, bilo kojim aktom, radnjom ili propuštanjem, stavljaju ili su stavljeni u nepovoljniji položaj ili bi mogli biti stavljeni u nepovoljniji položaj (član 3. stav 1. ZZD).

Posredna diskriminacija podrazumjeva svaku situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterijum ili praksa, ima ili bi imala efekat dovođenja nekog lica ili grupe lica u odnosu na osnove definisane u članu 2. stav 1. ZZD u nepovoljan položaj ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica (član 3. stav 2. ZZD).

Rok za podnošenje tužbe za povredu prava zaštićenih ZZD propisan je odredbom člana 13. stav 4. ZZD iznosi tri godine od dana saznanja o učinjenoj povredi prava, a najdalje pet godina od dana učinjenja povrede.

Kod kontinuirane diskriminacije rok se računa od dana posljednje učinjene radnje, dok se u slučajevima sistemske diskriminacije rokovi ne računaju.

Tužba je po osnovu diskriminacije blagovremena.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, prema obrazloženju Odluke, utvrdio je „[...] da naknada toplog obroka u osporenom zakonu sudijama i tužiocima nije propisana (propisane su naknade putnih troškova i troškova edukacije). Nasuprot tome, iz relevantnih zakona [...] proizlazi da je naknada toplog obroka propisana državnim službenicima i ostalim zaposlenim u ministarstvima, drugim republičkim organima uprave i zaposlenim u stručnim službama Vlade Republike Srpske kao i zaposlenim u institucijama pravosuđa (član 6. stav. 4. Zakona o platama zaposlenih u organima Republike Srpske i član 8. Zakona o platama zaposlenih u institucijama pravosuđa Republike Srpske). Dakle, ova vrsta naknade propisana je ostalim budžetskim korisnicima, a nije sudijama i javnim tužiocima. Prema ovim odredbama naknada toplog obroka uračunata je u iznos osnovne plate. Dalje, zaposlenici koji nisu budžetski korisnici naknadu toplog obroka ostvaruju na osnovu odredbi Zakona o radu Republike Srpske (član 132. stav 1. tačka 4.) i to u visini od 0,75% prosječne neto plate u Republici Srpskoj za prethodnu godinu, za svaki radni dan radnika, ukoliko kod poslodavca nije organizovana ishrana radnika.

Također, sudije i tužioci iz Federacije BiH imaju pravo na novčanu naknadu za ishranu u toku dana (topli obrok) u visini od 1% prosječne plate isplaćene u Federaciji BiH po zadnjem statističkom podatku (član 6a. Zakona o platama i naknadama sudija i tužilaca u Federaciji BiH). Stoga, proizlazi da postoji razlika u ostvarivanju prava na naknadu toplog obroka između sudija i tužilaca u Republici Srpskoj, sa jedne strane, u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlenike u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji BiH [...]“.

Odluka se odnosi na ocjenu usklađenosti ZPN sa Ustavom Bosne i Hercegovine, u vezi sa naprijed navedenim međunarodnim propisima koji se odnose na zabranu diskriminacije. Odlukom

nije utvrđeno da su sudije i javni tužioci, kao grupa lica, diskriminirani u smislu odredbe člana 2. ZZD, odnosno člana 14. EK i člana 1 Protokola 12 uz EK.

Zbog toga, kako pravilno nalazi drugostepeni sud, Odluka ne može poslužiti kao osnov za utvrđenje diskriminacije u ovoj parnici.

Prvostepeni sud je utvrdio da tužitelju, kao tužitelju Okružnog javnog tužilaštva u T., nije isplaćena naknada na ime toplog obroka u utuženom periodu.

Među strankama nije bilo sporno da pravo na topli obrok nije bilo propisano ZPN, te da pravo na tu naknadu nije bilo propisano ni ranije važećim Zakonom o platama i naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“, broj 66/14 i 60/15), ni Zakonom o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“, broj 30/07, 118/07 i 116/12).

Da bi nejednak tretman bio diskriminacija, potrebno je da se on zasniva na nekom ličnom svojstvu koje predstavlja osnov diskriminacije. Lično svojstvo je lično obilježje jedne osobe koje određuje njen fizički, psihološki, duhovni, ekonomski ili društveni identitet. Lična svojstva, kao osnov diskriminacije navedena su u članu 2. stav 1. ZZD i ta lista nije konačna (podrazumjeva sve navedeno u toj odredbi i „drugi status“)

Diskriminacijski osnov (lično svojstvo) dužan je navesti tužilac u činjeničnim navodima tužbe, te je, kad se radi o neposrednoj diskriminaciji (član 3. stav 1. ZZD) ili o posrednoj diskriminaciji (član 3. stav 2. ZZD), tužilac dužan navesti i komparatora (uporednika), lice ili grupu lica, koje/koja se nalazi u istoj ili sličnoj situaciji kao lice koje tvrdi da je diskriminirano po osnovu konkretnog (određenog) ličnog svojstva.

Evropski sud za ljudska prava (predmet Pinkas i ostali protiv Bosne i Hercegovine – Aplikacija broj 8701/21; presuda od 4.10.2022. godine) u pogledu diskriminacijskog osnova izrazio je stanovište: „Sud je, takođe, u svojoj sudskoj praksi utvrdio da samo razlike u tretmanu zasnovane na prepoznatljivoj osobini, ili statusu, mogu predstavljati diskriminaciju [...] Sud je stoga zaključio da posjedovanje, ili na drugi način, visoke funkcije [...] može se smatrati „drugim statusom“ u smislu člana 14.“ (tačka 59) ; „[...] Analiza pitanja da li se dvije osobe ili grupe nalaze u usporednoj situaciji za potrebe analize različitog tretmana i diskriminacije je stoga specifična i kontekstualna.“ (tačka 60).

Prema činjeničnim tvrdnjama tužbe i utvrđenju nižestepenih sudova, tužitelj tvrdnju o neposrednoj diskriminaciji u pogledu ostvarivanja prava na topli obrok (zbog toga što to pravo nije propisano Zakonom) temelji na funkciji koju obavlja (javni tužitelj) i kao komparatore navodi nositelje sudijske i tužilačke funkcije u Bosni i Hercegovini.

Prema članu 2. Zakona o javnim tužilaštvima Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj 69/16 i 48/24 - u daljnjem tekstu: ZT), tužilačku vlast u Republici Srpskoj vrše javna tužilaštva.

Uslovi i mandat za vršenje tužilačke funkcije propisani su odredbama člana 30. do 35. navedenog zakona. Prema članu 35. ZT mandat tužioca nije ograničen, a starosna dob za obavezan odlazak u penziju je 70 godina života.

Prema odredbi člana 48. ZT, budžet tužilaštva je sastavni dio budžeta Republike Srpske.

Radnici tužilaštva su sva zaposlena lica osim tužilaca (član 44. stav 1. ZT).

Imenovanje, disciplinska odgovornost, privremeno udaljenje od vršenja funkcije, nespojivost funkcija sa drugim funkcijama, prestanak mandata tužioca, u nadležnosti je Visokog sudskog i tužilačkog savjeta, kao samostalnog organa Bosne i Hercegovine, prema Zakonu o Visokom sudskom i tužilačkom savjetu Bosne i Hercegovine – VSTV ("Službeni glasnik BiH", broj 25/04, 93/05, 48/07, 15/08, 63/23, 9/24 i 50/24).

Dakle, položaj tužitelja u pogledu njegovog statusa, obaveza i prava u vezi sa radom regulisan je posebnim propisima, prema kojima tužitelji imaju status funkcionera sa neograničenim mandatom.

Kako tužitelje u Republici Srpskoj i Federaciji Bosne i Hercegovine bira isto regulatorno tijelo na nivou Bosne i Hercegovine (VSTS) i tužitelji u oba entiteta obavljaju isti posao i imaju ista ovlaštenja i odgovornosti, komparator je podoban upoređivač u odnosu na istaknuti diskriminacijski osnov.

Zakonom o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj 72/05, 22/09, 27/12, 55/13, 55/17, 90/21 i 61/22), propisana je visina osnovne mjesečne plate sudija i tužilaca (član 2. i 3.), pravo na povećanje plate u skladu sa povećanjem prosječne neto plate u Bosni i Hercegovini (član 6.), te prema odredbi člana 6. a) navedenog zakona sudije i tužioci imaju pravo na novčanu naknadu za ishranu u toku rada (topli obrok), u visini 1% prosječne neto plate isplaćene u Federaciji po zadnjem statističkom podatku.

ZPN, koji se ima primjeniti kao relevantan zakon jer je bio na snazi u dijelu perioda koji je obuhvaćen tužbom (od aprila 2020. godine do 1.7.2022. godine), propisana je osnovna mjesečna plata sudija i tužilaca (član 2.1. i 3.1.), pravo na povećanje plate u skladu sa porastom prosječne plate u Republici Srpskoj (član 6.), ali ne i pravo na topli obrok.

Dana 1.7.2022. godine stupio je na snagu Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“ broj 56/22), koji u odredbi člana 2. stav 2. i člana 3. stav 2. propisuje da se u osnovnu mjesečnu platu iz stava 1. tog člana uračunava naknada za topli obrok koja se ne može posebno iskazivati.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine je u Odluci broj U-26/22 od 13.7.2023. godine odlučio, između ostalog, i da je član 2. stav 2. navedenog Zakona u skladu sa članom I/2 Ustava Bosne i Hercegovine i članom II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, kao i članom 1 Protokola broj 12 uz EK, te članom 26 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima.

U tački 42, Odluke U-26/22 izraženo je slijedeće stanovište: „[...] prvo treba utvrditi da li se u konkretnom slučaju može govoriti o „različitom tretmanu“ između sudija i tužilaca u Republici Srpskoj i sudija i tužilaca u Federaciji BiH kao usporednih grupa u ovom slučaju. Analizom iznosa plate, bilo da je iskazan bruto ili neto, kao i doprinosa i poreza (vidi tač. 19., 20., 22. i 23. ove odluke) proizlazi da je situacija u Republici Srpskoj i Federaciji BiH približno ista. Osim toga, pravo na topli obrok imaju sudije i tužioci u oba entiteta, s tim što je taj iznos u Republici Srpskoj uračunat u bruto platu, dok se u Federaciji BiH taj iznos obračunava u skladu sa članom 6. a Zakona o plaćama i naknadama u Federaciji BiH. (vidi Predmet broj U-26/22 18 Odluka o dopustivosti i meritumu tačku 21. ove odluke). Kada se, primjera radi, ukupna opterećenja odbiju od propisane bruto plate sudije osnovnog suda u Republici Srpskoj koja „bruto“ iznosi 4.426 KM (vidi tačku 18. ove odluke), dođe se do neto iznosa od oko 2.700 KM (sa uračunatim toplim obrokom). S druge strane, neto plata sudije opštinskog suda u Federaciji

BiH koja je propisana zakonom iznosi 2.400 KM (vidi tačku 21. ove odluke). Na taj iznos treba dodati iznos toplog obroka iz člana 6.a Zakona oplatama i naknadama u Federaciji BiH, koji se posebno obračunava. Izračunom plata, doprinosa i poreza došlo bi se do zaključka da se relevantnim zakonima, u oba entiteta, propisuju približno ista primanja za sve sudije i tužioce. Prema tome, Ustavni sud smatra da su neosnovani navodi podnosilaca zahtjeva da sudije i tužioci u Republici Srpskoj za isti rad primaju manju platu“.

U obrazloženju odluke Ustavni sud, kada je ocjenjivao ustavnost odredbe člana 2. stav 2. gore navedenog Zakona, ističe da je “Slobodno polje procjene nadležnog zakonodavca da odluči kako će se propisati način obračuna i isplate toplog obroka ... u konkretnom slučaju Ustavni sud smatra da se ne može reći da su osporene odredbe nejasne u toj mjeri da vode kršenju nekog ustavnog prava, s obzirom na to da osporene odredbe jasno propisuju da sudije i tužioci u Republici Srpskoj imaju pravo na naknadu za topli obrok ... “

Kad se ima u vidu da je ZPN osnovna plata za tužioce okružnih javnih tužilaštava bila propisana u iznosu od 2.704,00 KM i da pravo na topli obrok ovim zakonom nije bilo propisano, kao i kada se ima u vidu plata tužilaštava istog stepena u Federaciji Bosne i Hercegovine (osnovna plata tužioca i uvećanje u odnosu na prosječnu platu u Bosni i Hercegovini), te da su ostvarivali pravo na topli obrok (član 6 a. Zakona), proizilazi da ukupna primanja koja je ostvarivao tužilac u RS u odnosu na tužioca istog stepena u Federaciji Bosne i Hercegovine, i u periodu prije stupanja na snagu Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 56/22), nisu bila značajno različita. Stupanjem na snagu označenog zakona, propisano je pravo na topli obrok kao sastavni dio plate koji se ne može posebno iskazivati, a odredbe o osnovnoj plati i pravu na povećanje iste u odnosu na prosječnu platu, suštinski su nepromjenjene.

Entiteti Republika Srpska i Federacija Bosne i Hercegovine obezbjeđuju sredstva za plate sudija i tužilaca, te su plate sudija i tužilaca regulisane navedenim entitetskim zakonima.

Prema stanovištu Ustavnog suda Bosne i Hercegovine zauzetom u Odluci U-26/22 (tačka 41.), kao i u drugim odlukama (npr. Odluka broj U-1/24 od 30.5.2024. godine, tačka 22.), u pogledu regulisanja prava postoji široko polje slobodne procjene nadležnog zakonodavca kada su u pitanju opšte mjere ekonomske politike.

Shodno navedenom valja zaključiti da razlika u tretmanu tužitelja (koji je tužitelj u Republici Srpskoj) i komparatora (sudija i tužitelja u Federaciji Bosne i Hercegovine), u pogledu ukupnih primanja po osnovu funkcije koju obavljaju, ima legitiman cilj i objektivno i razumno opravdanje i između upotrebljenih sredstava i cilja koji se želi postići postoji razuman odnos proporcionalnosti, što isključuje postojanje diskriminacije u smislu odredbe člana 5. tačka b) ZZD.

Kako tužitelj nije diskriminisan, to tužena, u smislu odredbe člana 154. stav 1. ZOO nije odgovorna za štetu zbog diskriminacije, pa slijedom toga nije osnovan zahtjev za isplatu utuženih novčanih potraživanja sa osnova naknade materijalne štete.

S obzirom da je predmet kondemnatornog zahtjeva i novčano potraživanje na ime neisplaćenog toplog obroka, koji predstavlja pravo proisteklo iz radnog odnosa, (kako to prema stanju spisa tvrde tužioci), te kako sud u smislu odredbe člana 2. stav 3. ZPP primjenjuje materijalno pravo po vlastitoj ocjeni i nije vezan za navode stranaka u pogledu materijalnog prava, istaknuti zahtjev za isplatu valjalo je razmotriti i po odredbama ZR.

Rok za blagovremenost tužbe računa se saglasno odredbi člana 201. stav 4. ZR, s tim da se ima cijeniti da isplata plata i ostalih naknada iz prethodnog mjeseca dospjeva u narednom mjesecu jer plate budžetskim korisnicima u Republici Srpskoj se isplaćuju sa mjesec dana zakašnjenja u odnosu na tekući mjesec.

U tužbi podnesenoj 3.6.2022. godine, tužitelj je tražio isplatu naknade toplog obroka za period od decembra 2021. godine do maja 2022. godine.

Podneskom od 10.3.2023. godine preinačio je tužbeni zahtjev tako da je, pored utuženog perioda, isplatu naknade toplog obroka opredjelio i za period od aprila 2020. godine do novembra 2021. godine i od juna 2022. godine do februara 2023. godine, a na pripremnom ročištu održanom 18.6.2024. godine i za period od marta 2023. godine do maja 2024. godine.

Podneskom od 10.10.2024. godine tužitelj je objedinio utuženi period tako što je tražio isplatu naknade za period od 1.4.2020. godine do 31.5.2024. godine u iznosu 7.977,00 KM sa zateznom kamatom od 30.7.2024. godine do isplate, a na ime dospelje zatezne kamate do 30.7.2024. godine iznos od 1.826,55 KM.

Saglasno odredbi člana 201. stav 4. ZR, tužba je blagovremena za period od decembra 2021. godine do maja 2022. godine.

Zahtjev preinačen podneskom od 10.3.2023. godine je blagovremen za period od 10.8.2022. godine do februara 2023. godine, a neblagovremen za period od aprila 2020. godine do 9.8.2022. godine.

Zahtjev koji je preinačen na pripremnom ročištu od 18.6.2024. godine je blagovremen 18.11.2023. godine do 31.5.2024. godine, a nije blagovremen za period od marta 2023. godine do 17.11.2023. godine.

Međutim, pravne posljedice neblagovremene tužbe i neosnovanog tužbenog zahtjeva su identične, tako da nije od uticaja na pravilnost pobijane odluke pogrešno utvrđenje blagovremenosti tužbe.

Iz navedenih razloga odlučeno je kao u izreci, a na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednica vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić